

FLORIN STANCIU

■ OMNIUM

PROLOG

- PHIL, cine a trimis Spinul lui Dumnezeu pe Pământ?

După o perioadă, ce dura de la câteva milisecunde până la mai multe ore, în care Philotheos reverifica datele din Arhivă, analiza algoritmi contextuali și făcea numeroase proiecții sinepsoidale, acesta răspundea invariabil:

- Cunoștințele dobândite până acum nu sunt suficiente pentru elaborarea unui răspuns.

Respect pentru oameni și cărți

1

Bot (1981-2009 pP) – un Bot de Arhivă, cunoscut și sub numele de *Robot Arhivator*, *Auto-arhivator* ori, simplu, *Bot* – este o Entitate Cognitivă Autonomă (ECA) ce efectuează activități de prelucrare și optimizare a datelor într-o Arhivă. Boții rulează sarcini repetitive, indexări, compilații și interpretări cu o eficiență și o viteză superioare altor ECA-uri. [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

După muncă, m-am grăbit să ajung în cabină. Obişnuiam să reproduc amestecuri de substanțe nutritive ale căror rețetă, gust, aromă sau utilitate au fost de mult uitate.

Eram curios și nerăbdător. De curând, primisem un pliant adus de pe Pământ. El avea să fie sursa mea de inspirație pentru o nouă reproducere – o *gustare autumnală*, în fapt, o combinație mixtă de fructe și produse procesate.

Pliantul era din hârtie plastifiată. Cândva, a fost împăturit în trei, pentru a forma un plic. Pe o față avea imprimată imaginea unui platou de porțelan plin cu mâncare solidă. Sub platou, câteva cuvinte îndemneau privitorul să călătorească într-o regiune de pe antePământ: „A taste of Provence“. Pe verso, se ofereau câteva lămuriri: „În Provence, oamenii se bucură pe deplin de Natură.

Localnicii primitori, peisajele pitorești și specificul culinar fac din această regiune, faimoasă, de altfel, pentru soiurile de struguri, sortimentele de brânză și lanurile de *Lavandula angustifolia*, locul ideal pentru o vacanță în doi...“ Ultimele cuvinte se pierdeau sub o pată de funingine. Un colț a fost ars, iar pe una dintre margini se vedeau urme de degete murdare.

Era un miracol că rezistase atâta timp.

„Ospățul“ pentru care mă pregătisem din timp era compus din smochine, nuci, struguri și brânză. Pentru un maximum de savoare, această asocieră se cerea a fi acompaniată de un vin roze demisec *Coteaux d'Aix-en-Provence*. PHIL venise cu ideea, după ce a introdus datele primare în Arhivă, corelându-le mai apoi cu alte informații din perioada istorică în care pliantul a fost realizat.

Philotheos – sau versiunea sa scurtă, PHIL – era custodele CES al stației pe care lucram. Fără aportul lui în a identifica fiecare aliment din imagine, petele de pe brânză ar fi rămas pentru mine doar niște acumulări de mizerie, paharul așezat în partea dreaptă a platoului ar fi fost umplut cu un lichid roșiatic, iar petele de pe margine, în cel mai fericit caz aș fi considerat că erau de rugină, și nu urmele celui care, cu mult timp în urmă, s-a folosit de pliant pentru a-și aprinde cu el o țigară.

Jocul meu gastronomic avea o singură regulă: vânam printre lucrurile aduse prin Portal orice semăna a delicată, apoi, cu ajutorul lui PHIL și al replicatoarelor, materializam cât mai fidel mâncărurile din imaginea de la care porneam, iar în final îmi testam rezultatul pe colegii de pe stație. Pe scurt, aplicam tehnici de inginerie inversă în gastronomie antică și probabil eram singurul de pe Tsuba care avea asemenea preocupări.

Nu aveam certitudinea reproducerii fidele a gustului, uneori a aspectului și mai ales a aromei, când venea vorba de specialitățile culinare ale unei lumi apuse. Însă, dacă eram exigent (mai ales cu mine însumi) și meticulos în colectarea datelor contextuale, printr-un joc al șanselor, eram convins că le-aș fi ghicit, le-aș fi dat de cap ori m-aș fi apropiat câtuși de puțin de adevăratele lor caracteristici. Aprecierea finală o dădea de obicei Fedora sau un invitat,

care avea obligația de a compara rezultatul reproducerii mele cu referințele gastronomice din Arhivă, ca o condiție a participării sale la o asemenea degustare.

Prognosticul meu culinar era valabil până la descoperirea de noi dovezi printre lucrurile venite de pe postPământ, ce îl puteau infirma ori confirma. PHIL ținea o evidență clară a acestor aprecieri, nu neapărat ca să-mi facă pe plac, ci mai mult pentru a-și satisface o curiozitate personală despre modul în care oamenii percepeau gustul, el fiind lipsit de un asemenea simț.

Așa se făcea că uneori mai apărea câte o descriere care contrazicea toată documentația strânsă până atunci și astfel îmi demonta întreg raționamentul gustativ, motiv numai bun să iau totul de la capăt, nou-proaspăt-altfel, dând unei activități cândva fiziologice un caracter aparte.

În ciuda rezultatelor spectaculoase, pasiunea mea era considerată trivială, întrucât era văzută ca o revenire a unui instinct primitiv cu urmări neplăcute. Orice mâncare de pe vechiul Pământ ar fi putut fi precursorul unui suicid. De când ne adaptasem la spațiu și ingeram numai lichide, orice abatere de la norme se lăsa cu dureri abdominale și alte probleme de natură metabolică. Eu, unul, mă mulțumeam de obicei cu mirosul, cu degustarea și atunci când lucrurile deveneau prea atrăgătoare, cu fragmente alimentare pe care le dizolvam în soluțiile nutritive standard.

Chiar dacă pe cei de pe Tsuba îi revolta curiozitatea mea, se găseau printre ei și adepți ai ideilor mele. Aceștia mă susțineau în secret și credeau, ca mine, că hrănirea lichidă era o necesitate temporară a traiului extraplanetar și nu neapărat un avantaj evolutiv. În anumite circumstanțe, hrănirea cu alimente solide putea face diferența dintre viață și moarte.

Aveam toate cele necesare așezate în fața mea.

Cele mai mari băței de cap mi le dăduse brânza cu mucegai albastru, numită Roquefort, după locul din care și-a avut cândva originea. Pentru struguri, smochine și nuci, PHIL a extras din Arhivă informația genomică a celor mai fertile specii indigene.

A sintetizat ADN-ul acestora direct în celule stem totipotente, pe care le-a multiplicat apoi în mai multe culturi celulare. După câteva pasaje de selecție, în cuvele de maturare s-au obținut doar fructele. Pentru diversele tulpini bacteriene implicate în obținerea vinului și a brânzei, a folosit un procedeu similar. La toate acestea, s-a adăugat o suită de produși contextuali, indirecti, cum ar fi pâinea de secară pentru brânză sau butoaiele de lemn în care era păstrat vinul, pe care le-am lăsat în sarcina lui PHIL, pentru o mai bună aproximare. Substratul ceramic l-am obținut folosind replicatoarele.

Toate alimentele au fost ușor de reprodus, cu excepția brânzei. Acolo lucrurile s-au complicat. Am încercat cincizeci și trei de rețete de replicare până ce am nimerit gustul descris în textele secolului 21 aP: „...se distinge printr-un miez cremos și bine înche-gat, un gust fin și pronunțat și un parfum special, cu un iz ușor de mucegai. Brânza Roquefort trebuie întotdeauna bine izolată, fie în ambalajul de origine, fie într-o folie de aluminiu, pentru a se evita uscarea și a se păstra caracterul cremos” sau „Roquefort este, cu siguranță, una dintre cele mai vechi brânzeturi din lume. În anul 52 î. Hr, Iuliu Cezar amintește de ea în comentariile sale legate de Galia. Gustul de Roquefort este inimitabil și inconfun-dabil. Este gustul tradiției unei personalități tipice, iar secretul rezultă în mare parte din contribuția ciupercii *Penicillium Roqu-efortii*, cultivată în mod tradițional pe pâinea din secară”.

Dădeam o atenție deosebită tuturor detaliilor. Pe suprafața platoului de porțelan alb cu motive florale azurii, se regăseau doi ciorchini de struguri roșii. Fiecare ciorchine era alcătuit din apro-ximativ 119 boabe (+/- 7), de mărimi variabile. În dreapta aces-tora, în plan secundar, se aflau trei smochine coapte, secționare parțial în formă de cruce. În fața smochinelor, pe același rând, se aflau patru nuci a căror coajă a fost crăpată și îndepărtată super-ficial, în urma lovirii cu un obiect dur. Pe un ultim rând, paralel cu cel al nucilor, se găseau cinci bucăți dreptunghiulare de brânză, de un centimetru grosime, ce însumau, conform măsurătorilor optimetrice, 258,55 g. Trei secțiuni erau suprapuse longitudinal, iar lângă ele alte două se rezemau oblic una peste cealaltă. În fața

bucăților de brânză, se regăseau mai multe firimituri desprinse în timpul secționării și câteva bucăți rătăcite de nucă.

Reproducerea mea avea să fie perfectă.

Momentele de acest fel îmi țineau mintea ocupată. Erau ale mele. Și le apreciam chiar dacă pierdeam ore în șir pentru documentare sau îmi consumam rațiile personale pe reproduceri care uneori nu puteau fi consumate. De fapt, cred că le apreciam mai mult pentru efectele lor secundare și mai puțin pentru rezultatele finale. Menținerea tonusului psihic în limite normale pe Tsuba, un loc deseori etichetat ca fiind „uitat de lume“, era, de la o vreme, una dintre sarcinile cu adevărat provocatoare.

* * *

Aveam în fiecare mână câte o pensetă ceramică și mă străduiam să așez o smochină precum era în pliant. Încă mai lucram la platou, atunci când PHIL și-a anunțat subtil prezența, apărându-mi printre gânduri.

– PHIL... mai am câteva detalii de aranjat. Apoi, ești liber să-ți dai cu părerea.

Înainte de a-mi împărtăși reușita cu cineva, apelam de fiecare dată la el pentru a stabili gradul de similitudine dintre imaginea originală și copia mea. Aspectul, consistența, textura, gustul, toate trebuiau să fie reproduse cu mare precizie pentru degustarea finală.

– Nu pentru asta te deranjez. Este nevoie de tine în H9.

– Dacă iar s-a defectat ecluza aia blestemată... poate să mai aștepte, i-am răspuns văzându-mi în continuare de platou.

– Axxe, doar nu crezi că aș fi intervenit dacă nu era ceva important.

Uitam adesea că nu vorbesc cu un om, ci cu o mașină ce imită vocea unui om. De fiecare dată când încercam să-mi imaginez chipul lui Philotheos, în minte nu-mi apărea sinepsoïdul său, ci imaginea străbunicului meu pe care nu-l cunoșteam decât din câteva fotografii găsite în Arhivă.

Respect – Este nevoie de tine acum în Hangarul 9, continuă acesta în timp ce un fior îmi traversează corpul în întâmpinarea unei senzații necunoscute. Era modul prin care Philotheos sărea peste limbajul verbal și-mi reproducea teama de necunoscut. Mi-am ridicat privirea spre muloperetele din fața mea, unde apărură imediat harta Tsubei cu una dintre clădiri pâlپând ca și cum ar fi fost deconectată de la rețeaua principală.

– Despre ce e vorba?

– Ar fi mai bine să mergi și să vezi cu ochii tăi.

„A merge și a vedea cu ochii cuiva“ era genul de exprimare prin care Philotheos încerca să pară uman. Ea se traducea, de fapt, prin „am dificultăți în a cataloga această situație neprevăzută“.

Am înțeles imediat că era vorba de ceva important ce nu suporta amânare. Era cazul să mă duc personal să rezolv problema.

* * *

Am ajuns la Hangarul 9. Într-una dintre calele de debarcare, mai mulți operatori echipați în combinezoane de protecție se agitaу lângă o capsulă cu aspect ciudat, aflată în spatele unui câmp de forță. În anticamera calei, am dat peste un supervisor palid la față. Urmărea cu interes acțiunile subalternilor săi, proiectate pe unul dintre muloperete. Rețeaua locală mi-a furnizat toate datele de care aveam nevoie. Supervisorul din fața mea se numea Ivo Gopinata.

– Trebuie să auziți asta, mă abordă el de îndată ce am pătruns în încăpere. I-am trimis pe băieți să instaleze borne de scanare biotică. Am găsit doar trei în depozit. Pentru dimensiunile capsulei cred că sunt suficiente.

Decizia supervisorului mi s-a părut puțin ciudată. Pe stație nu se mai foloseau de zeci de ani astfel de borne.

– Vreun transport special în seara asta? am întrebat eu.

– În afară de cel de la optsprezece, nu mai era nimic programat. Peregrinul ăsta a apărut din senin prin T-gate acum trei sferturi de oră.

– Ați încercat să-l deschideți?

— Clemele sunt blocate. Senzorii nu răspund la comenzi. Aaa... Știți... când am încercat să le forțăm, capsula a emis un... un fel de impuls. Toți cei din cală au fost trântiți la podea.

— Un ce?!

— Nu știu exact ce s-a întâmplat. Presupun că a fost o undă de energie. Eu am simțit doar o vibrație puternică transmisă prin podea. Replicatoarele de lângă cală s-au oprit brusc. Au urmat, pe rând, celelalte instrumente din hangar. Conexiunea cu Philotheos s-a întrerupt și ea. Eram total *offline*.

Când am intrat în Cala IV, colegii mei se adunau amețiți, fiecare de pe unde a căzut. Totul s-a petrecut în mai puțin de cinci secunde. Inițial, am crezut că e o fracție reziduală de la trecerea prin *T-gate*. Dar mai bine vă arăt, ca să înțelegeți exact la ce mă refer...

Supervizorul își mișcă rapid degetele pe suprafața unui muloperete lateral, până ce porțiunea atinsă se prelungi spre el, luând forma unei console. Continuă să-și miște degetele și pe aceasta după tipare cunoscute numai de el. Instrucțiunile sale erau mult mai rapide decât comenzile vocale. Le vedeam pe o porțiune din muloperetele principal al încăperii, înșirându-se în linii de cod. În câteva clipe termină. Reușise să analizeze cantitățile impresionante de date primite de la senzorii calei. Afișă rezultatele sub forma unor grafice, pe care le mări pe toată suprafața muloperetelui.

Amândoi priveam reprezentarea zgomotelor din cală, fără a le putea auzi. Operatorul se apucă să le modeleze. Mai întâi, elimină sunetele făcute de colegii săi, apoi scăpă și de vibrațiile subtile ale aparatelor aflate în apropiere, reduse zgomotul de fond al întregului hangar și în final depăși limita de detecție a simțurilor umane. Pe muloperete a rămas doar o linie de zgomot a cărui sursă nu putea fi definită.

— Asta se aude din interiorul peregrinului? am întrebat, recunoscând cu ușurință prezența unui ritm.

Operatorul observă mirarea de pe chipul meu, însă nu-mi răspunse. Mări, în schimb, intensitatea sunetului până ce acesta deveni perceptibil pentru urechile noastre.

— Un semnal de baliză, am încercat eu să ghicesc.

Respect – Așa am crezut și eu la început, însă, după ce am înlăturat distorsiunile date de pereții capsulei și am recompus semnalul...

Gopinata tastă din nou câteva comenzi pe consolă, activând rezultatul final al analizelor sale. Liniștea din cameră fu risipită de o serie de sunete familiare. Atunci am înțeles. Supervizorul începu să se foiască nervos. Teamă sa era justificată. Bătăile ritmice semănau izbitor de mult cu zgomotul înfundat al unui puls. Mai exact, a două pulsuri suprapuse.

Operatorii din interiorul calei se grăbeau să instaleze ultima bornă. Acestea aveau să scaneze peregrinul printr-o metodă mai puțin întâlnită în hangarele stației. Un tip de ecografie avansată, în care se foloseau undele Oifa în locul ultrasunetelor, pentru a putea penetra obiectele solide. În cazul de față, peretele exterior al capsulei era cel vizat. După normele de construcție a capsulelor, acesta putea avea o grosime de unu până la cinci metri.

– Nimic nu supraviețuiește unei asemenea călătorii! Trebuie să fie vorba despre altceva, am încercat eu să-l liniștesc pe supervizorul vizibil marcat. Poate dronele de dincolo nu au fixat bine vreun container, ăla s-a desprins în timpul transportului și acum scoate zgomotele astea. Sau poate e vreun mecanism găsit pe postPământ pe care dronele l-au pus în funcțiune înainte de a-l trimite aici.

Operatorul aprobă dând ușor din cap, deși neîncrederea i se citea pe chip.

– Conexiunea cu rețeaua principală a fost restabilită! am auzit amândoi vocea custodelui CES.

– PHIL, preia sunetul detectat în capsulă. Fragmentează-l. Calculează viteza de propagare a fiecărei componente în mediu solid, lichid și gazos și compară rezultatele cu Arhiva. Caută similitudini cu alte sunete cunoscute! am ridicat puțin vocea, ca să mă asigur că auzise și operatorul supervizor. Speram să pară că am situația sub control, în timp ce în sinea mea gândeam că trebuie să fiu tare norocos ca să se întâmple asta tocmai în perioada mea de auditare a activității hangarelor.

Timpul meu liber se sfârșise, platoul cu struguri și brânză cu mușegai albastru devenise irelevant și, ca un reflex, în timp ce mă

gândeam la ce trebuia să fac mai departe, mi-am amintit de un paragraf din crezul scy-ilor: „Lasă întrebările să-ți călăuzească pașii. Pe drumul minții se vor ivi idei și gânduri. Observă-le, testează-le. Înlătură-le pe cele care nu trec testele și urmează dovezile celor care au rămas, oriunde te-ar conduce ele. În călătoria ta rămâi mereu sceptic”¹.

* * *

Peregrinul arăta ca o bucată mare de carne arsă. Ori de câte ori mă aflam în preajma lui, mi se părea că aud șoaapte. Nu mai dormisem de 31 de ore.

Priveam capsula din spatele câmpului de forță ce despărțea Cala IV de restul hangarului. Era de trei ori mai mare decât capsulele standard și, în locul unui scut regenerativ, avea un scut cum nu am mai văzut până atunci. La origini, a fost o pastă izolatoare aplicată în mai multe straturi. Din cauza arderilor suferite în timpul trecerii prin gaura de vierme, capsula se înnegrise la exterior și avea suprafața brăzdată de crăpături adânci și roșii.

Îmi plăcea din când în când să testez câmpul de forță aflat la doar un metru de mine, fiecare atingere lăsându-se cu mici descărcări electrice și opacizări locale. Dacă nu erau semnele galbene de avertizare desenate pe podea și un ușor bâzâit sesizabil doar când te apropiai, te-ai fi lovit de el ca un fluture atras de o sursă de lumină. De data asta, nici bâzâitul și nici semnele de avertizare nu mai erau suficiente. Simțeam nevoia să-l ating, pentru a mă asigura, astfel, că funcționa fără greș. Operatorii au îndepărtat pe o secțiune o parte dintre straturile exterioare ale scutului, descoperind sub acestea forma unui ochi și mai apoi conturul unor trăsături omenești.

¹ Crezul scy-ilor își are originea într-un documentar televizat, popular între 2015c și 2020 aP. Documentarul se numea „Cosmos: Odisee în timp și spațiu” și l-a avut ca prezentator pe astrofizicianul Neil deGrasse Tyson (n.Bot).

În locul unui câmp de forță transparent, aș fi putut izola cala de restul hangarului cu panouri uriașe din duroplex, însă o astfel de abordare ridica unele riscuri, mai cu seamă pentru cei care lucrau în cală. Și mai era ceva la capsula aia, ceva care te făcea să vrei să o privești direct. Poate pentru că era altfel, impunătoare, frumoasă și periculoasă în același timp. Poate pentru că reprezenta o enigmă. Sau poate doar percepția mea era modificată. Îmi depășisem de mult fereastra de somn, odihna fiind chiar ultima mea grijă.

Evenimentele luaseră o întorsătură total neașteptată. Aveam în față o capsulă atipică. Sub scut părea a se ascunde un cap diform de om. Un uriaș care urmărea ce se petrecea în jur, prin locul în care straturile scutului au fost îndepărtate.

Scanerile biotice ne-au confirmat așteptările. Iar asta nu făcea decât să intensifice și mai mult starea de tensiune din cală. Lortz, Fraz, Dena și Praco au fost aleși de Gopinata pentru îndepărtarea scutului superficial. Oricât de curajoși ar fi fost aceștia în alte situații și oricât de fascinantă părea în primă instanță descoperirea, niciunul dintre ei nu era dornic să afle ce conține capsula.

Dacă sunetele suprapuse erau semnale veritabile de ritm cardiac, acest lucru ar fi însemnat că în interiorul peregrinului puteau fi două ființe distincte (viteza sunetelor era puțin diferită) sau o ființă cu dublă-inimă. Speram să nu fie vorba de nici una dintre aceste variante, căci o asemenea descoperire nu ar fi avut implicații dintre cele mai plăcute.

Umanitatea nu a găsit încă o modalitate de a transporta ființe vii prin sistemul de portale. Acesta era și motivul pentru care noi nu treceam niciodată prin gaura de vierme. PostPământul era explorat doar de drone inteligente, a căror principală menire era aceea de a colecta artefacte de pe o planetă ce a aparținut cândva oamenilor.

Peregrinul din Cala IV era al nostru. Philotheos a găsit câteva referințe vagi despre el în Arhivă. Era una dintre capsulele cu ajutorul căreia, la începuturi, s-au făcut teste privind posibilitatea călătoriilor interstelare, prin podurile Einstein-Rosen, cunoscute